איך ארנב איסורו רומה את גודו

משונה, מרכז אפריקה

רחוק מכאן, בארץ חמה, שם איפה שהיערות הם סבוכים וחשוכים והנהרות זורמים במהירות ובכוח רב, חי זוג ידידים מוזר. אחד מהם היה ארנב לבן גדול בשם איסורו, השני בבון גבוה, קרוי גודו. הם חיבבו זה את זה כל כך שרק לעתים רחוקות נראה אחד מהם בלי השני.

יום אחד, חם במיוחד, התעורר הארנב משנת הצהריים שלו וראה שגודו עומד לידו. "קום" אמר גודו "אני הולך לחפש אישה ואתה תבוא איתי. שים קצת אוכל בשק ותלה אותו על צווארך, כפי שעשיתי אני, כי יתכן ולא נמצא מה לאכול בדרך.

הארנב שפשף את עיניו, אסף קצת ירק טרי ליד השיחים ואמר לגודו שהוא מוכן לדרך. הם הלכו זמן מה עד שהגיעו לנהר בו ראו סלעים פזורים ברוחבו.

"לא נוכל לקפוץ בין הסלעים האלה אם אנו סוחבים איתנו את האוכל" אמר גודו "נצטרך לזרוק אותו לנהר, אם איננו רוצים לפול פנימה בעצמנו."

שאיסורו שהלך קדימה לא ראה שגודו התכופף, הרים אבן גדולה וזרק אותה למים. "הנה אני זרקתי את האוכל שלי" אמר "עכשיו תורך." באנחה כבדה הוריד איסורו את שק האוכל וזרק אותו למים.

הדרך, בצדו השני של הנהר, הובילה לאורך שדרת עצים, ואחרי דקות הליכה אחדות גודו הוריד את השק שלו מהצוואר והתחיל לאכול פרי טעים.

"איפה השגת זאת?" שאל איסורו.

"מצאתי אותם אחרי שעברנו את הנהר, וחבל היה להשאיר אותם בדרך, אז שמתי אותם בשק שלי" ענה גודו.

"פעם אחד כבר הולכת אותי שולל, כשזרקתי את האוכל שלי. אז עכשיו תתחלק איתי" אמר איסורו. אך גודו העמיד פנים של לא שומע והלך הלאה בדרך.

בקרוב הם הגיעו לבוסתן ובו עצים עמוסי פרי, עד שענפיהם הגיעו עד הקרקע. חלק מהפרי היה ירוק, חלק אחר צהוב.
הארנב קפץ מרוב שמחה, כי היה כבר רעב מאוד, אך גודו אמר לו "קטוף מהפרי הירוק. הוא הטוב ביותר והרי עדיין לא אכלת. אני אסתפק בצהוב הנחות."
הארנב לקח פרי ירוק אחד ונשך בו, אך שיניו בקושי יכלו לעבור את קליפת הפרי.
"זה לא טעים לי" קרא כשהוא מעוות את פניו "אקח מהפרי הצהוב."
"לא, לא תוכל לעשות זאת" אמר גודו "הוא יגרום לך לכאב בטן. תסתפק בפרי הירוק."
ומאחר שאיסורו לא הצליח להשיג פרי אחר, מוכרח היה להסתפק בכך.
אחרי שהדבר קרה מספר פעמים, הבין בסוף איסורו שעליו לעשות תמיד את ההפך ממה שאומר לו גודו. אך בינתיים הם הגיעו סמוך לכפר, בו חיה האישה לעתיד של גודו. לפני שנכנסו לשם, הצביע גודו על כמה שיחים ואמר לאיסורו "כאשר אוכל, ותשמע כי אני קורא שהאוכל צורב את פי, רוץ מהר, אסוף קצת מהעלים האלה כי הם ירגיעו את הפה שלי."
הארנב רצה לשאול מדוע גודו יאכל את מה שיצרוב לו את פיו, אך הוא פחד ורק נענע בראשו בתשובה.
הם הלכו הלאה אך אז אמר הארנב "נפלה לי ממחטה, לך קדימה, ואחזור לקחת אותה. והוא רץ אחורה, אסף מעלי הצמח עליו הצביע גודו והסתיר אותו בפרוותו. "אחסוך לי ריצה הלוך וחזור, אם אאסוף אותם עכשיו" חשב.
אחרי שאסף כמות גדולה, חזר לגודו והם התקדמו לבית הכלה. הם הגיעו שם כשהשמש התחילה כבר לשקוע, ועייפים מהדרך התיישבו ליד באר. הכלה של גודו שראתה אותם, באה עם קנקן מים, כדי לשטוף להם את אבק הדרך, והביאה גם שתי מנות אוכל. אך גם עכשיו תקוות של הארנב הכזיבו, כי גודו אמר "נוהגים של הכפר הזה אוסרים עליך לאכול, עד שאני אגמור."

וכך איסורו ישב והביט ברעבון עד שידידו יגמור לאכול.
אחרי דקה התחיל גודו לקרוא "צורב לי! צורב לי נורא!"
הארנב, למרות שהעלים היו בידיו, לא רצה שגודו ידע כי אסף אותם קודם. לכן עבר לרגעים אחדים מעבר לפינת הבית וחזר מהר מאוד. אך גודו היה זריז ממנו, ומהאוכל לא נשאר אלא כמה טיפות מים.
"אין לך מזל" אמר גודו "אחרי שהלכת באו אנשים רבים, רחצו את ידיהם ואכלו את כל המנה שלך."
איסורו הבין את השקר אך לא אמר כלום והלך לישון רעב יותר מאשר אי-פעם.
מוקדם בבוקר הם יצאו לכוון כפר אחר ועברו ליד גן גדול, בו אנשים אספו בוטנים. עמדה שם כבר ערמה של בוטנים קלופים.
"עכשיו לפחות תוכל לאכול לשובע" אמר גודו כשהוא מצביע על ערמת קליפות הבוטנים. הוא היה בטוח שאיסורו ייגש לערמה עליה הוא הצביע וישאיר לו את האגוזים הקלופים עצמם.
אבל להפתעתו איסורו ענה "תודה, אני מעדיף את אלה", ניגש לערמת בוטנים ולא הפסיק לאכול עד שגמר את הכל. ומה שגרוע הוא שבנוכחות אנשים גודו לא יכול היה לקחת ממנו את האגוזים.
כששני הידידים הגיעו לכפר בו גרה אמה של כלתו של גודו היה כבר ערב. המארחת שמה לפניהם דייסת דוחן ובשר.
"דומני כי סיפרת כי אתה אוהב דייסה" אמר גודו, אבל איסורו ענה "אתה טועה, יתכן ומישהו אחר אמר לך זאת. אני תמיד מעדיף בשר כשאוכל להשיג אותו." וכך גודו נאלץ להסתפק בדייסה, אותה שנא.
בזמן שאכל אותה בא לו רעיון חדש והוא הפך כלי מים גדול שתלוי היה מעל האש, והאש כבתה.
"עכשיו" חשב גודו הערום "בחושך אוכל לגנוב מהארנב את הבשר". אבל הארנב הבין את הכוונתו והסתיר את הבשר מאחוריו, כך שגודו לא יכול היה למצוא אותו.

"הו, גודו" קרא איסורו "זה אתה שלימד אותי חוכמה". הוא פנה לאנשי הבית וביקש להבעיר את האש מחדש, כי גודו ישן שם, והוא בעצמו יבלה את הלילה עם ידידיו בבקתה אחרת.
היה כבר חושך כשאיסורו שמע שקוראים לו בלחש. הוא פתח את עיניו וראה את גודו, שסימן לו לא להוציא הגה. הוא סימן לאיסורו לבוא אחריו, ורק כשהתרחקו התחיל לדבר.
"אני רעב והייתי רוצה לאכול דבר מה טוב מהדייסה. אני מתכוון להרוג את אחת מהעזים מאלה הרועים כאן, ומאחר שאתה טבח טוב, אבקש שתבשל לי את הבשר."
הארנב נע בראשו וגודו נעלם אחרי סלע, אך חזר כעבור רגע, כשהוא סוחב את העז המתה אחריו.
שניהם פשטו את עורה של העז ומילאו אותו בעלים, כדי שאחרים לא ירגישו שהיא לא חיה. ואחר כך השעינו אותה בין שיחים, כדי שתעמוד כמו חיה.
כשגודו עשה זאת איסורו אסף קצת זרדים להבערת אש וכשהאש בערה גודו הלך וגנב סיר, אותו מילא במים מהנהר. הוא העמיד שני ענפים ותלה את הסיר עם הבשר מעל האש.
"הבשר יתבשל בוודאי כשעתיים" אמר גודו "כך שנוכל בינתיים לנום קצת. הוא נשכב על הארץ והעמיד פני ישן, אך זאת רק כדי להמתין עד שיוכל לקחת את כל הבשר לעצמו. כעבור זמן שמע נחירות והחליט שהארנב ישן. הוא התגנב למקום בו שכב איסורו, אך עיניו של זה היו פתוחות לרווחה.
"כמה שזה מטריד" אמר גודו וחזר למקומו. אחרי זמן מה קם שוב אך עיניו הורודות של הארנב היו עדיין פתוחות.
גודו לא ידע שאיסורו ישן כל הזמן, ושארנבות לא עוצמות עיניים בזמן שינה. בסוף התעייף גודו והלך לישון בעצמו. זמן מה אחר כך התעורר איסורו והרגיש רעב. הוא ניגש לסיר, אכל את כל הבשר אבל את העצמות קשר יחד ותלה על צווארו של גודו. אחר כך נשכב שוב לישון.

בבוקר באה אמה של כלתו של גודו כדי לחלוב את העזים. אחרי שניגשה לעז העומדת בשיחים גילתה את התעלול. היא הקימה זעקות וכל אנשי הכפר באו בריצה. גודו ואיסורו קמו גם הם והעמידו פנים של לא מבינים מה קרה. אך הם נראו כנראה חשודים, כי איש זקן אחד הצביע עליהם וקרא "הנה הגנבים!"

"איך תעז לומר דבר כזה" קרא איסורו בחוצפה. הוא התחיל לרקוד והתנער לפני כולם.

"סליחה שהאשמתי אותך" אמר הזקן "אבל נראה שגם הבבון יעשה כמוך."

וכשגודו התחיל לקפוץ נשמעו נקישות של עצמות העז והאנשים קראו "הנה הוא. גודו שחט את העז."

"לא, לא הרגתי את העז שלכם" קרא גודו "זה היה איסורו שאכל את כל הבשר ואת העצמות תלה על צוואר. אותו שצריך להעניש ולהרוג."

האנשים הביטו זה בזה ולא ידעו למי להאמין.

בסוף אמר אחד:

"צריך להמית את שניהם, אבל ניתן להם לבחור איך רוצים למות."

אמר איסורו "אם אנו צריכים למות, שימו אותנו על ערמת עצים והערימו גם עצים סביב כך שלא נוכל לברוח. ואם אחד ישרף והשני לא, אז זה שנשרף הוא האשם."

האנשים עשו כפי שאמר איסורו, אך הוא ידע כי תחת ערמת העצים ישנו חור באדמה. וכשהאש התחילה לבעור הוא נכנס לתוך החור הזה. גודו נשרף כליל וכאשר מהכל לא נשאר אלא עפר, יצא איסורו מהחור ואמר "ראו! האם לא צדקתי? הנה האפר של מי שגנב את העז."